

Nübüvvet Minhacı Üzere Hilafet: Alemler İçin Adalet ve Rahmettir

Ammar ibn Ammar'dan şöyle rivayet edilmiştir; İbn Abbas, **الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ** "Bugün size dininizi kemale erdirdim, üzerinize nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'dan razı oldum." [Maide 3] ayetini okuduğunda, yanında bir Yahudi vardır ve şöyle der: Eğer bu ayet bize indirilmiş olsaydı biz o günü bayram ilan ederdik. Bunun üzerine İbn Abbas: "Bu ayet bayram günü olan cuma ve Arefe gününde inmiştir" karşılığını verdi. [Taberâni Mu'cemu'l Kebir'inde rivayet etti.] Bu nimetinden, yani hidayet nimetinden ve dini tamamlaması nimetinden dolayı Allah'a hamd olsun. Zira dinin tamamı, hidayet, rahmet ve nurdur; her kim ona sımsıkı sarılırsa, doğru yola ermiş olur.

İslam, Allah'ın hak olan dini, ilahi vahyin son risaleti ve tek gerçektir; bugün İslam'ın dışındaki tüm yasalar ve mezhepler batıl ve dalalettir. Bu din, teşrihleri-kanunları açısından eksiksizdir; zira eksiksiz bir şekilde adaleti, merhameti, hidayeti, onuru ve Allah'a kulluğu içermektedir; çünkü sadece Allah katından gelmiştir.

Bu yüzden bizler, yeryüzünde adalet, onur ve bu ikisini garanti eden İslam'dan başka bir din yoktur dediğimizde, haktan uzaklaşmış olmayız. İnsanlığın bugün tanık olduğu zulüm, baskı ve fesat, ilahi vahyin uygulanmasından yüz çevirmenin neden olduğu sıkıntının anlamına dair en büyük delildir. İçgüdülerle dolu olan ve mülk edinme sevgisiyle hareket eden bir insan, bir başkasının hakkını yiyeni cehennem azabıyla korkutmadan ve Allah'a karşı gelmeyen ve cömert davranıp günah işlemekten sakınan kişiyi büyük bir sevaba teşvik etmeden nasıl bir başkasının ihtiyacına merhamet edip onların mallarını ve günlük rızıkını yemekten kaçınacak ki? Şehvet sevgisiyle dolu olan bir kimse, nasıl insanları haram kılınan şeylerden uzak tutup onların kutsallarını koruyacak ve başkasına karşı onların kusurlarını örtecek ki? **فَأَمَّا مَنْ طَغَى * وَأَتْرَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا * فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَى * وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَى * فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَى** "Azgınlık yapan ve dünya hayatını ahirete tercih eden kişi; Cehennem işte onun için tek barınaktır. Rabbinin huzurunda (hesap vermekten) korkan ve nefesine kötü arzuları yasaklayana gelince, onun barınağı da şüphe yok ki cennetin ta kendisidir." [Naziat 37-41]

İslam, birey, cemaat, ümmet ve tüm dünya olarak insanın işlerinin düzenlemek üzere alemlerin Rabbi katından bir şeriat olarak geldiğinde, İslam şeriatı ayrıntılı, dakik ve disiplinli bir şekilde ve diğer yasaların herhangi bir iştiraki olmaksızın tam olarak uygulandığında toplumun adaleti ve merhameti elde etmesini sağlayacaktır. İslam toplumunda, zalimin hesap vermediği, mazlumun hakkının iade edilmediği veya sahibinin telafi etmediği bir zulmün meydana geldiğini göremeyeceksiniz. Zira İslam, temel olarak insanların kanlarını, namuslarını, mallarını ve onurlarını korumak için gelmiştir. Ebu Bekre'den, Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in Hacetü'l-Vedâ (veda hacı) günü Mina'daki kurban günü hutbesinde şöyle dediği rivayet edilmiştir: **إِنَّ دِمَاءَكُمْ، وَأَمْوَالَكُمْ وَأَعْرَاضَكُمْ حَرَامٌ عَلَيْكُمْ كَحُرْمَةِ يَوْمِكُمْ هَذَا، فِي شَهْرِكُمْ هَذَا، فِي بَلَدِكُمْ هَذَا، أَلَا هَلْ بَلَّغْتُ** "İşte sizin kanlarınız, mallarınız ve ırzlarınız, şu ayınızda, şu beldenizde, şu gününüzün hürmeti gibi birbirinize haram kılınmıştır. Tebliğ ettim mi?" Yine Ebu Hureyra Radiyallahu Anh'dan, Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in şöyle buyurduğu rivayet

edilmiştir: **كُلُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ حَرَامٌ: دَمُهُ وَعِرْضُهُ وَمَالُهُ** “Her Müslümanın bir başka Müslümana kanı, malı ve ırzı (şeref ve namusu) haramdır.”

Allah Subhanehu ve Teala bir kıtsi hadiste şöyle buyurmuştur: **يَا عِبَادِي إِنِّي حَرَّمْتُ** “Ey Kullarım! Ben zulmü kendime haram kıldım ve onu sizin aranızda da haram kıldım. O halde birbirinize zulmetmeyin.” Burada, zulmün haram olmasıyla ilgili en önemli hususların yanı sıra uygulanması halinde zulmün meydana gelmesinin engellenmesini, dahası zalimlerin varlığının engellenmesini ve (zalimlerin) bulunmaları halinde ise onların hakka döndürülmesini sağlayan Allahu Teala'nın açıkladığı hükümleri ele alacağız.

- Bu dinin en büyük özelliği, başta da söylediğimiz gibi hak din olması ve onun dışındakilerin de batıl olmasıdır; zira bu din, Hakim ve Habîr olan Allah katından gelmiştir. İşte bu özellik ve Allah'ın dinini tahrifattan ve değiştirilmesinden koruması, İslam'ın tüm hükümlerinin hak ve adil olduğu, geçerliliğini teyit etmek için tartışmaya veya diyalog oturumları düzenlemeye yer olmadığı ve Kur'an, sünnet, sahabenin icması ve şerî kıyas gibi şeriatın dört kaynağından tafsili delillerle istinbat edilen İslam anayasasının maddelerinden herhangi bir maddeyi güncellemeye veya yenilemeye gerek olmadığı anlamına gelmektedir. Haddi zatında bu özellik, onu talep edenlerin kalplerine sükunetin yerleşmesi için yeterlidir. Aynı zamanda bu, yöneticilerin isyan edip kibirlenmelerine son verilmesini ve fesadını meşrulaştırmaya veya istediğini helal kılıp istemediğini haram kılmaya kalkışan birinin önünün kesilmesini sağlayacaktır. Zira helal olan da bellidir, haram olan da bellidir. Dolayısıyla kulların hakları ve şeriatın beş maksadıyla ilgili hükümlerde gri alanlar yoktur.

- İkincisi İslam, İslam'ı din olarak kabul eden ve İslam Devleti'nin tabiiyetini taşıyan herkesin, bu dine egemenlik vermesini zorunlu kılar. Zira Allah'ın dininden başka bir egemenlik yoktur. Basitçe söylemek gerekirse bu, hiç kimseyi kayırmayan hak bir din olduğu gibi kendisi dışında hiçbir şeye öncelik vermemenizi gerektiren aziz bir dindir. Zira Allah'ın şeriatının üstünde bir otorite yoktur. İnsan yapımı kanunlarda, hukuk herkesin üstündedir gibi ifadeler yaygındır ancak gerçeklik bize, hem geçmişte hem de günümüzde bunun tam tersinin olduğunu haber vermektedir. Örneğin İsrailoğulları, arasında asil biri hırsızlık yaptığında onu bırakıyorlar, ama zayıf biri hırsızlık yaptığında ise ona had uyguluyorlardı. Ancak İslam, tüm adaleti ve izzetiyle şunu söylemektedir: **وَإِنَّمِ اللَّهُ لَوَ أَنَّ فَاطِمَةَ بِنْتَ مُحَمَّدٍ سَرَقَتْ لَقَطَعْتُ يَدَيَّهَا** “Allah'a yemin olsun ki. Muhammed'in kızı Fatıma hırsızlık etse mutlaka onun elini keserdim!” Ayrıca efendimiz Ömer ibn Hattab, Mısır Emiri Amr ibn Âs'ın oğlunu, bir Kıpti'yi haksız yere kırbaçladığı için kırbaçlamıştır. Gördünüz mü, nasıl da Allah egemenliği, sadece Kendi dinine veriyor? Hatta bir peygamberin, bir Halife'nin veya bir emirin çocuğu olsan bile.

- İslam'da yönetici, bir kral veya devlet başkanı değildir; aksine yönetici, toplumun sorumluluğunu taşıyan, onunla toplum arasında bir sözleşmenin olduğu ve İslam'a güzel bir şekilde bağlı kalması, bu dinle onları güzel bir şekilde gütmesi ve İslam'ı onlara Rablerinin emrettiği şekilde uygulaması şartıyla toplumun kendisine itaat biati verdiği bir emirdir. Zira İslam'da Halife'nin kendisi ve bir başkası, bir tarağın dişleri gibi eşittir ve bu, azim İslam'ın alfabelerinden biridir. İtaat dışında hiçbir fark veya üstünlük olmadığı gibi itaatiniz de hiç kimse için bir minnet değildir, aksine kabul edilip edilmeyeceğini görmek için ölene kadar gözetlemeye devam etmelisiniz. Aynı şekilde İslam, insan ile ahireti arasında

bağlantı kurmakta ve onun, varlığının gerçek hedefine, yani yeryüzünde istihlafa/egemenliğe odaklanmasını sağlamaktadır. Dolayısıyla yönetici ve yönetilenin her ikisi de, Allah onları Allah'ın dinini ikame etmek için kullandığı, büyük bir konumdadırlar. Yani Hilafet, büyük bir sorumluluk olup emirlik de, güçlü ve muttaki kişilerin, Allah Subhanehu'nun hakkında kendilerini hesaba çekeceğinden korktukları için kendisinden kaçtıkları bir fitnedir. Efendimiz Ömer Faruk, şöyle diyerek ölmüştür: *Hilafetten nasibimin; lehim ve aleyhime değil, (sadece) yetecek kadar olmasını dilerim!* Hem de Şeytanların bile kendisinden kaçtığı bir kişi olduğu halde!

- Bu fikirler ve alfabeler-esaslar, bir teori mahalli olmadığı gibi var olmayan ütöpik bir şehir hakkındaki platonik fikirlerden de ibaret değildir. Zira İslam'ın bir diğer özelliği de, isabet eden ve hata yapabilen insanlar için gelmesi ve her çağda her topluluğa uygulanabilir olmasıdır. Zira İslam, tüm hükümleri ayrıntılı olarak açıklayan ve bunların nasıl uygulanacağını beyan eden bir metotla gelmiştir.

Bu özellikleriyle, yani emirliğin büyük bir fitne olması ve otoritenin de zulüm ve hataya açılan büyük bir kapı olmasıyla İslam, hükümlerini iki kısma ayırmıştır: Birincisi, bizzat yöneticinin kendisiyle ilgilidir; yani yöneticiyi, güzel gözetimden dolayı sevaba rağbet ettirdiği gibi insanlara karşı merhametli olmaya, onların işlerini yerine getirmeye ve onları adalet ve hikmetle gözetmeye teşvik etmekte ve onu, zalimlerin dünya ve ahiretteki vahim sonuçları konusunda korkutmaktadır. İkincisi ise yönetilenlerle ilgilidir; zira İslam, iyiliği emredip kötülükten sakındırmak, yöneticiyi muhasebe etmek ve onlara nasihat etmek ve hakkı haykırmanın ve yöneticiyi hak olana döndürmenin zaruretiyle ilgili hükümlerle gelmiştir. Böylece Allah Subhanehu'dan korkmak, kullar için itici bir güç ve hakkı haykırınlar için de büyük bir ecir haline gelmektedir.

Şimdi burada, **Hizb-ut Tahrir** tarafından hazırlanan Hilafet Devleti'nin anayasasından, yönetim, işlerin gözetilmesi, zulmün önlenmesi ve zulmün olması halinde ortadan kaldırılması ile ilgili maddeleri zikredeceğim ve bu makalenin bağlamına uygun bir şekilde bu maddeleri yorumlayacağım:

- Madde-4: “Halife, zekat ile cihat ve Müslümanların birliğinin korunması için gerekli şeyler dışındaki ibadetlerde belirli herhangi bir şerî hükmü benimseyemez. Yine İslami akide ile ilgili fikirlerden herhangi bir fikri de benimseyemez.” Bu, yöneticilere isabet eden şeriatın ihlal edilmesini engellemekte ve tiranların elini daha doğmadan önce başta kesmektedir. Zira anayasa açık olup kanunlar da her Müslüman için malumdur; bu yüzden manipülasyona veya yeni maddelerin oluşturulmasına bir yer yoktur. Aynı zamanda bu, fitneyi, bidatı ve ümmetin akidesini tahrip eden her şeyi sona erdirecek ve ümmetin dinini, Muhammed Aleyhissalatu ve's Selam'a indirildiği şekliyle koruyacaktır.

- Madde-5: “İslami tabiiyeti (uyruğu) taşıyan herkes, şerî haklara sahiptir ve şerî yükümlülüklerle sorumludur.” Dolayısıyla mezhepçilik veya ırkçılık temelinde bir ayrımcılık yoktur; zira Amr ibn Âs'ın oğlunun bir Kıpti'yi dövmesi ve Müslümanların Halifesinin de Kıpti için kısas uygulaması olayı, işlerin nasıl gözetildiğini ve tebaanın herhangi bir ferdine karşı zulmün nasıl önlendiğini açıklamaktadır.

- Madde-13: “Asıl olan, beraat-i zimmettir. Bir kimse ancak mahkeme kararıyla cezalandırılır. Kim olursa olsun, herhangi bir kimseye işkence yapmak kesinlikle caiz değildir. Her kim bunu yaparsa cezalandırılır.” Bu, okullardan daha çok hapishanelerin olduğu ve bir Müslümanın, dünyanın ücra köşesine gitmekten

korktuğu için hak sözü söylemekten çekindiği Müslüman ülkelerde yaygınlaşan güvenlik ihlali, zannın benimsenmesi, insan kaçırılmaları ve onlara karşı haydutluk gibi durumlara son verecektir. Bu madde, Müslüman ülkelerdeki Sednayaların ve daha fazlasının sona ermesini sağlayacaktır! Ayrıca bu madde, insanın canının ve onurunun korunması gibi şeriatın getirdiği maksadın gerçekleşmesini sağlayacaktır.

- Madde-20: “Yöneticileri muhasebe etmek, Müslümanların haklarındandır ve üzerlerine farz-ı kifayedir. Tebaanın gayrimüslim fertlerinin de yöneticilerin kendilerine yaptığı zulümleri veya İslami hükümlerin üzerlerine tatbik edilmesindeki kusurları göstermek üzere şikayette bulunma hakları vardır.” İslam toplumu, tamamen özgür bir toplumdur: Zira herkes Allah'a ibadet etmede özgürdür, birey şeriata aykırı olmayan şeyleri ifade etme hakkını kullanma, yöneticiyi eleştirme, dahası tüm gücüyle yöneticiyi muhasebe etme ve devleti eleştirmekte özgürdür ve Allah için hiçbir kınayıcının kınamasından korkmadan hakkı haykırmakta da özgürdür. Evet, İslam, herkesin sadece Allah'tan korktuğu özgür ve güçlü toplumlar inşa etmektedir. Yönetici hata yapan ve isabet eden bir fert olup Halifenin sloganı, Ebu Bekir Sıddık Radıyallahu Anh'ın şu sloganıdır: “Allah’a itaat ettiğim sürece bana itaat ediniz. Şayet Allah’a isyan edersem bana itaat etmeniz gerekmez.”

- Madde-24: “Halife, otoritede ve şeriatı infaz etmede ümmetin vekilidir.” Madde-28: “Müslümanlar tarafından nasbedilmedikçe hiç kimse Halife olamaz. İslami akitlerden herhangi bir akit gibi şer-i yönden kendisine inikad olmadıkça hiç kimse Hilafet salahiyetlerine de sahip olamaz.” Bu iki madde, insanların yöneticilerini seçme konusundaki hakkını garanti eden en önemli maddelerden olup yöneticilerin veraset yoluyla gelmesini veya Batı'nın ümmetin istek ve arzularına uygun olmayan yöneticiler nasbetmesini engellemektedir.

- 33 ve 34. maddeler ve dalları, Halifenin nasbedilmesi metodunu açıklamakta ve Halifenin mansıbının boşalması halinde, işlerin yürütülmesi için Hilafetin onun yerine geçici olarak teslim edilecek kişiyi dakik bir şekilde beyan etmektedir. Dolayısıyla İslam, herhangi bir hataya veya karışıklığa yer bırakmamıştır. Her ayrıntı açık ve nettir.

- Madde-37: “Halife, benimsemeye şer-i hükümler ile mukayyettir. Şer-i delillerden sahih istinbat edilmeyen bir hükmü benimsemesi haramdır. Yine benimsediği hükümler ve hüküm istinbat metodu ile de mukayyettir. Dolayısıyla benimsediği istinbat metoduna aykırı istinbat edilmiş bir hükmü benimsemesi ve benimsediği hükümlere aykırı bir emir vermesi de caiz değildir.” Bu, yöneticinin işlerin gözetilmesi konusundaki sorumluluğunu yerine getirmesini ve fitne dönemlerinde hak üzere sabit kalmasını sağlamakta ve devletin başına gelebilecek her türlü acil durum veya Halife'nin maruz kalabileceği her türlü dış baskı karşısında ümmetin muhasebe etme gücünü pekiştirmektedir. Böylece devlet, şeriata bağlı kalır ve ümmet de, yöneticileri ve yardımcılarını hak üzere sebat etmesini sağlayan bir dayanak ve direk olur ve kendilerinin (yönetici ve yardımcılarını) ve ümmetin bağlı kaldıkları anayasa konusunda onları güçlü ve cesur bir şekilde muhasebe eder.

40. madde ve dalları, Halifenin ümmetin yöneticisi olma ehliyetini kaybetmesine yol açacak ne gibi durumlara maruz kalabileceğini ayrıntılı olarak açıkladığı gibi her bir durumu ve ümmetin ve devletin buna karşı alması vacip olan davranış keyfiyetini de açıklamaktadır. Yöneticinin fasık olması, saray mollalarının iddia

ettiği gibi ona emir sahibi olarak itaat etmeyi gerektirmez, aksine onu muhasebe etmeyi ve Hilafet makamından azledilmesini bile gerektirebilir; dolayısıyla Halife, herhangi birinin ona tasallut etmesi ve düşman tarafından esir alınması gibi durumdan dolayı görevini yerine getirmekten aciz kalırsa, durumunun kurtulup kurtulmayacağına bakılır; eğer kurtulma ümidi varsa uyarılır, eğer yoksa azledilir ve yerine bir başkası nasbedilir. Zira Hilafet, onursal bir makam değildir; daha önce de söylediğimiz gibi egemenlik şeriata, otorite ise yöneticinin şahsına veya unvanına değil ümmete aittir.

- Halifenin görevlerini yerine getirip getirmeme gücünü takip etme, durumunu ve yaptıklarını inceleme ve onu azledip görevden alma yetkisi sadece Mezalim Mahkemesi'ne aittir. Mezalim kâdısı Halife tarafından atanmaz; bu da ümmeti ve devleti idari yolsuzluktan ve hakların zayi edilmesinden korur ve zulmü ve ümmetin otoritesinin gasp edilmesini daha başlangıçta önler.

- Halife tarafından atanan tefvîz muavinlerinin görevleri, Halifenin ölmesi veya azledilmesiyle sona erer; bu da enerjilerin yenilenmesini sağlayacak ve devlet içinde devlet oluşmasını veya partilerin ve grupların yönetim üzerinde hakimiyet kurmasını ve ümmetten otoritenin gasp edilmesini önleyecektir

- 45 ve 46. maddeler; Tefvîz muavininin, yaptırdığı tüm icraatlarını Halife'ye sunması gerekir ve Halifenin de yardımcılarının yaptıklarını takip etmesi vaciptir; zira işin başı da sonu da Halifeye ait olduğu gibi devletin ilk ve son sorumlusu da odur. Meydana gelen her türlü zulümden dolayı Halife muhasebe edilir ve savuşturma, alt düzey çalışanları suçlama veya muhasebeden kaçınma gibi durumlara yer yoktur. Ayrıca bu, devleti, vezirlerin ve Halifenin maiyetinin kötülüğünden ve ondan habersiz devletin işlerini tekelleştirmelerinden korur. Böylece İslam, her bireyin sorumluluklarını ve görevlerini belirlemiştir; çünkü hepsi, Allah Subhanehu'nun huzurunda bunlardan dolayı hesaba çekilecektir: **وَكُلُّهُمْ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَرْدًا** "Bunların hepsi de kıyamet gününde O'nun huzuruna tek başına (yapayalnız) gelecektir." [Meryem 95] Allah'ın Raşulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem de şöyle buyurmuştur: **كُلُّكُمْ رَاعٍ وَكُلُّكُمْ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ** "Hepiniz çobansınız; hepiniz güttüğünüz sürüden sorumlusunuz." Dolayısıyla sorumlu, hesaba çekileceğinden emin olduğunda, her soru ve meleklerin kaydettiği her ayrıntı için bir cevap hazırlayacaktır.

Sözü daha fazla uzatmadan: İslam Devleti, Allah Subhanehu ve Teala'nın Efendimiz Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem hakkında şöyle buyurduğu kavlinin pratik uygulayıcısıdır: **وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ** "Biz seni ancak âlemlere rahmet olsun diye gönderdik." [Enbiya 107] İslam'ın hükümleri, tıpkı ilk Müslümanların ilk Raşidi Hilafetin gölgesinde nimetlendiği gibi bu rahmetin, ümmetin yaşadığı gerçeklikte tecelli olmasını sağlayacaktır. Allah'tan, Raşidi Hilafeti bize yakında ikinci kez ikram etmesini ve bizi onun ehlinden ve onun için samimi bir şekilde çalışanlardan kılmasını temenni ediyoruz.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Beyan Cemal